

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ;

Τελευταία ἀνηγγέλθη ἀπὸ τὴ Μόσχα ὅτι ὁ Ρώσος καθηγητὴς Σμιρνόνωφ ἐπέτυχε ν' ἀνακαλύψει μὴ καταληκτικὴν μέθοδον θεραπείας τῶν καρδιακῶν κρίσεων. Ὁ καθηγητὴς Σμιρνόνωφ, ἐπὶ τῆ βάσει πειραμάτων καὶ μακροχρόνιων μελετῶν, ἵσχυρίσθη ὅτι ἡ καρδιά ὅταν σταματήσει γιὰ λόγους μηχανικοῦς καὶ ὄχι ἀπὸ ἀσθένειας, μπορεί ν' ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ καὶ πάλιν καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέθανε ἀπὸ τέτοιον θάνατον μπορεί ν' ἀναστήθῃ καὶ νὰ ζῆναί ἑαυτον.

Ἔτσι, μὴ καρδιά ποὺ σταμάτησε ἀπὸ ὑπερκόπωσιν ἢ ἀπὸ ἠλεκτροπληξίαν, ὅταν δηλαδὴ ὁ θάνατος ἀφείλεται σὲ τυχαῖο ἀτύχημα καὶ ὄχι σὲ καρδιακὴ νόσον, μπορεί μὲ τὴν ἀμέσῃ ἰατρικῇ ἐπέμβασιν νὰ ζῆναί ἑαυτον ἄνευ τούτου.

Ὁ καθηγητὴς Σμιρνόνωφ ἐργάστηκε ἐπὶ χρόνια, πολεμώντας ἐναντίον τοῦ θανάτου καὶ τέλος ἡ προσπάθειός του ἐστεφάνηκε ἀπὸ ἐπιτυχίαν.

Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις :

Μιὰ μέρα, σ' ἓνα δρόμον τῆς Μόσχας, ἓνας ἄνθρωπος ἔπεσε κίττω νεκρὸς. Οἱ ἰατροὶ διαπιστώσαν ὅτι ὁ θάνατος ἐπιβῆκε ἀπὸ καρδιακὴ κρίσιν. Ὁ καθηγητὴς Σμιρνόνωφ, τὸν ὅποιον προσκάλεσαν, κατόρθωσε νὰ τὸν ἀναστήσῃ, κινώντας μὲ κατάλληλα μασάζα τὴν καρδιά του καὶ ζῆναί ἑαυτον ἄνευ τούτου.

Ὁ Σμιρνόνωφ εἶνε καθηγητὴς καὶ κοσμητοῦ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τῆς Μόσχας καὶ διεθντικῆς τῆς κλινικῆς καρδιακῶν νοσημάτων. Σὲ μιὰ συνέντευξιν τοῦ ἐδήλωσεν ὅτι ἀπέρισε δεκά ὀκτώμηνα χρόνια στὴ μελέτῃ τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς. Σιγά-σιγά δὲ ἐφθασε σὸ σὺμπέρασμα ὅτι μὴ καρδιά, ποὺ σταμάτησε ἔξαφνα, μπορεί νὰ ζῆναί ἑαυτον σὲ κίνησιν. Ἡ σχετικὴ προσπάθειός ἄλλων ἐπιστημόνων εἶχαν ἀποτύχει ὁς τώρα, γιὰτὶ ἡ καρδιά, μετὰ τὸ θάνατον, σκληραίνει καὶ δὲν μπορεί πάλιν ν' ἀρχίσῃ πάλιν νὰ λειτουργῇ. Ὁ καθηγητὴς Σμιρνόνωφ ὅμως, βάζοντας τεχνικὴν τὴν καρδιά νὰ δουλέυσῃ ἐπὶ μισὴ ὥραν, κατόρθωσε ν' ἀποκαταστήσῃ κανονικὰ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ ἔτσι ἡ καρδιά, ζῆναί ἑαυτον ἀνεύρουσας τὴν ἐλαστικότητά της, ἀρχίζει νὰ ἐργάζεται πάλιν ὡς πρῶτον μὴν τῆς. Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου διατηρεῖται στὴ ζωὴ ἐπὶ ἄνευτα λεπτὰ μετὰ τὸ σταμάτημα τῆς καρδιάς. Ὅταν, λοιπόν, σ' ἓναν θάνατον ἀπὸ καρδιακὴ συγκοπή ὁ γιὰτὸς ἐπέμβῃ ἐγκαιρῶς, ἐπαναφέρει τὸ νεκρὸν εἰς τὴ ζωὴ, ὡς ἔκαμεν ὁ καθηγητὴς Σμιρνόνωφ δὲν ἔγινε ἀνάμνησιν ἀπὸ ἀποπτώσεως ἀνθρώπου, ποὺ πέθανεν ὄχι μόνον ἀπὸ συγκοπῆν, ἀλλὰ καὶ πᾶνον σὲ ἐγγύθησιν, ἐπίσης δὲ καὶ ἀπὸ στηθάγχην.

Ἡ μέθοδος τοῦ καθηγητοῦ Σμιρνόνωφ δὲν ἔγινε ἀνάμνησιν γνωστὴ σὲ ὅλες τὰς λεπτομέρειας, μὴ γιγῆσθα θὰ γίνῃ κοινὸν κτήμα τῆς παγκοσμίου ἐπιστήμης καὶ θ' ἀποτελέσῃ τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν πλήρη κατανίκησιν τοῦ θανάτου, ἢ ὅποιον γιὰ τὴν σύγχρονην ἐπιστήμην δὲν εἶνε ὄνειρον παιδίου, ἀλλὰ σκοπὸς, πρὸς τὸν ὅποιον τείνουσιν ὅλων τῶν σοφῶν ἢ προστάθεις.

θάνει ἢ εἶχαν ἀποτραβηχθῆ ἀπὸ τὴν κοσμητικὴν ζωὴν, ἀσχολούμενοι πάλιν μὲ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τους. Ὁ κόσμος τῶν γνωρίμων του εἶχε στενεύει νὰ τὴν δώσῃ τέλος. Κλειστικὴς σὲ τὴν γεροντικὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀποστράτου Λόν Ζουάν. Καὶ τὸ χειρότερον, τὸν περιόρασε τὸ γελοιογραφικὸν κρηγιόν τοῦ Θέϊου Ἀντινοῦ, στὰ Κυριακάτικα φύλλα.

***

Ὅλα αὐτὰ ἐβύθησαν σὲ μελαγχολικὰς σκέψεις τὸν δυστυχισμένον Ράλλη...

Ἐίχε πάρει τὴν σύνταξιν τοῦ ὑποστρατήγου καὶ κατοικοῦσε μόνος σὸ σπίτι του, στὴν ὁδὸ Πατισίων. Ἐβλέπε ὅτι εἶχε ἐκθίσει τὴν ἐποχὴν του. Ἦταν ἓνα ἀκέρηστο ἀνθρώπινον σκεῦος. Ὁ ἴδιος ἐξακατέρηξεν ἑαυτὸν τὸν ἑαυτὸν, ἐπιλέγοντας :

—Ἄλλοι καιροὶ τώρα, ἄλλα κοιλία κελαιδοῦν...

Ἡ γεροντικὴ φωνὴ τὸν δὲν σιγανούσε παιδί οὔτε τὴ γομὴ ὑπηρετικῶν του... Φοίβη καὶ γεγάμια ... Ἔνα ρηθῶν συνάθρκε πάλιν τελειωτικὰ τὴν ζωὴν τὸν καὶ ἀπερίσσεια νὰ τῆς δώσῃ τέλος. Κλειστικὴς σὲ τὴν κίμαξιν του, πῆρε τὸ ζουράφι του καὶ «ἐφόρῃ τρωτηρίαν τῆν ἄνδρικήν του ὑπόστασιν» (κατὰ τὴν ἐκφράσιν τῶν ἐφημερίδων), ἔκοψε ἄμεσως καὶ τὸ λαμὸν του. Θάνατος σχεδὸν Ἰαπωνικός ...

Τὸ πρῶτον, ἢ γομὴ ὑπηρετικῶν, μαϊνώντας νὰ τοῦ φέρῃ τὸν καφέ του, τὸν βρῆκε νεκρὸν, ἐπάνω στὸ κατωκατεμένον κρεβάτι του...

Ἐβεινὸν ποὺ τὸν ἐγνώριζαν, δὲν ζῶσαν πάλιν, καὶ μόνον κάποιος μακροῦς συγγενὴς του φρόντισε γιὰ τὴν κηδείαν του... Ἔτσι πέθανε, μὲ τρόπο τραγικόν, ὁ περιεφθὸς αὐτὸς Λόν Ζουάν τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ἐπύρασε τὴν ζωὴν του μὲ χοροὺς καὶ διασκεδάσεις, γιὰ νὰ τελειώσῃ σὺν ἡρώσῃ Σαξσημικῆς τραγωδίας.

Ὁ ἑδωτάσιος Ράλλη δὲν εἶχε καμιά συγγένειαν μὲ τὴν γνωστὴν πολιτευομένην ἀγογγείαν τῶν Ἀθηνῶν. Αὐτὸς ἦταν Χιώτης καὶ στὴν ἐπιτερίδα τοῦ Στρατοῦ ἀναγράφεται ὡς ἀνθητολογαχὸς κατὰ τὸ 1837.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

— ΕΙΔΕΣ ΛΥΚΟ, ΒΡΕ ΓΙΑΝΝΗ ;

Κάποτε δύο χωριάτες ξεκίνησαν ἀπ' τὸ χωριὸν τους νὰ πάω στὴ χώρα. Τὴν ὥραν ποὺ περνούσαν ἀπὸ ἓνα δάσος, ἀρχίσαν νὰ κουβεντιάσουν γιὰ λύκους.

—Βρὲ Γιάννη, εἶδες λύκο ; ρώτησε ἀξάφνα ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

—Λύκο ἄν εἶδα! Ἄλλο τίποτε. Πέρσαι εἶδα μονομιὰς δεκαπέντε! ἀπάντησε ὁ Γιάννης.

—Τὶ λές, μπρέ!.. Δεκαπέντε λύκους δὲν ἔχει οὐλὸς ὁ λόγος... Λιγότερους θὰ εἶδες...

—Ναί, μπρέ, καλὰ λές, ἔφτα εἶδα, ἀλλὰ εἶπα δεκαπέντε, γιὰ τὰ ἰδῶ ἄν θὰ σκιαθῆς, ἀπάντησε στὸ σύντροφόν του ὁ κουτοπόνηρος ὁ Γιάννης.

—Σῶπα, καυμένε, ποὺ εἶδες ἐφτά λύκους. Βέμματα λές πάλι, τοῦτε ὁ σύντροφός του.

—Ναί, βλάμη μου, καλὰ λές, δύο λύκους εἶδα.

—Δυὸ λύκους, ἔ ;... Καὶ δὲν σὲ φάγανε ; Ἦταν τάχα δύο ;

—Ἄιντε μπρέ, γαλάλι σου! Ἔναν εἶδα.

—Τὸ λές μὲ τὰ σωστά σου ὅτι εἶδες λύκο, βρὲ Γιάννη ;

—Χμ... Νὰ σοῦ πῶ : Μπορεῖ νάταν κι' ἄλλο ποῦ, μπορεί νάταν καὶ κουνάβι, μουρμούρισε ὁ Γιάννης. Καὶ καλύτερα ποῦ ἦταν ἔτσι, γιὰτι... οἱ λύκοι σαγκύνουν!..

***

— ΣΤΑ ΠΡΑΣΣΑ !..

Μιὰ μέρα ἓνας περιβολάρης ἔπιεσε μέσα στὸ περιβόλι τοῦ τὸν πατῆρα τοῦ χωριοῦ νὰ τοῦ κλέσῃ τὰ πράσσα, τὰ ὅποια ὁ αἰδεσιμώτατος ἔθραξε μέσα σ' ἓνα μεγάλο σακκοῦλιν. ποῦ τὸ εἶχε ριγμένο στὸν ὄμο του.

—Τὶ θέλεις ἐδῶ μέσα, παπούλη ; τὸν ρώτησε ὁ περιβολάρης.

—Ὁ ἀέρας μὲ πέταξε, εὐλογημένε, τοῦ ἀπάντησε ὁ παμπόνηρος πράσας.

—Ἄμ' τὰ πράσσα γιατί εἶνε βγαλμένα ;

—Πιάσθηκα ἀπ' αὐτὰ γιὰ νὰ μὴ μὲ σηκώσῃ ὁ ἀέρας ψηλά καὶ ἐερριζώθηκα.

—Χμ... Καὶ τί θέλουν τὰ πράσσα μέσα στὸ σακκοῦλιν σου ;

—Αὐτὰ, νὰ σοῦ πῶ, κι' ἐγὼ δὲν τὸ καταλαβαίνω! ἀπάντησε ὁ παπάς, κι' ἔκαμε τὸ σταυρὸν του.

***

— ΟΙ ΤΕΜΠΕΛΗΔΕΣ

Τὸν παλιὸ καιρὸ σὲ κάποιον τόπον οἱ τεμπέληδες παραπληθύναν. Ὁ βασιλεὺς ὡς τῷμαθε αὐτὸ, ἔδωκε διαταγὴ νὰ μαζέψουν ὅσους ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔβουσαν νὰ δουλέψουν καὶ νὰ τοὺς κρεμάσουν.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ μερικὸι στρατιῶτες ὡδηγοῦσαν ἐκατέρωθεν καλὸκαρδὸς ἄνθρωπος καὶ τοὺς ρώτησε :

—Ποῦ τοὺς πάτε αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους ;

—Στὴν κρεμάλα.

—Γιατί ;

—Εἶνε τεμπέληδες καὶ θέλουν νὰ ζοῦν εἰς βάρος τῶν ἄλλων.

—Ἐ, ἀφῆστε τοὺς τότε νὰ τοὺς θρέψω ἐγὼ μερικὰς μέρες ἔχω κάποιον τοουδάτιον παξιμάδι καὶ δὲν θὰ μοῦ στοιχίσῃ τίποτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

—Ἀφοῦ τὸ θέλεις, σοῦ τοὺς χαρίζουμε, τοῦ εἶπαν οἱ στρατιῶτες.

Τότε ὅμως κάποιος ἀπ' τοὺς τεμπέληδες ρώτησε τὸν ἄνθρωπον ποῦ τοὺς σπλαγνίστηκε :

—Δὲν μοῦ λές, πατριώτη, μήπως τὸ παξιμάδι σου θέλει βρέξιμο ;

—Ὅστε βρεγμένο τὸ θέλετε ; τοὺς ρώτησε ὁ φιλόφρωνος.

—Ναί, βρεγμένο τὸ θέλουμε!.. φώναζαν ὅλοι μαζί οἱ τεμπέληδες.

Ὁ φιλόφρωνος τότε γύρισε στοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς εἶπε :

—Πηγαίνετε τοὺς, ὅσο μπορείτε πρὸ γρηγορα νὰ τοὺς κρεμάσετε, πρὶν ἀνοιξῇ ἡ γῆ καὶ μᾶς κατατῆθῃ ὅλους μας!..

Οἱ στρατιῶτες πῆγαν ἀμέσως καὶ κρεμάσαν τοὺς ἀδιόρθωτους τεμπέληδες. Κι' ἀπὸ κείνον τὸν καιρὸν λέμε πάντα γιὰ τοὺς τεμπέληδες :

«Μπάς καὶ τὸ θές βρεγμένον τὸ παξιμάδι ;»

